

jeho rodového jména ku svým reklamním účelům, při čemž nesejde ani na tom, zda mu vznikla tím i hmotná škoda (srov. sb. n. s. čís. 2985). Jest lhostejno, na které slovo při používání jména »H.« v celkové souvislosti mínila žalovaná firma ve svých tiskopisech klásti váhu, zejména, zda chtěla zdůrazniti více slovo »systém«, ježto způsob a tiskové provedení, jakým užila jména »H.« ve svých obchodních tiskopisech, jak bylo již dříve doličeno, mohly snadno vzbuditi u kupitele, o výrobek se zajímajícího, mylnou domněnku, že jest oprávněnou nástupkyní ve jménu »H.«, kterémužto úsudku by nebránila ani okolnost, že v tiskopisech uváděla též jméno své firmy »Eternitas, akc. spol.«, ježto i jako cizí akciová společnost mohla pro své výrobky jména »H.« získati za úplatu. Žalovaná firma mohla zajisté postup vlastní výroby svým zákazníkům vylíčiti odborným způsobem a nebylo by jí dojista ani vytýkáno, kdyby se při tom zmínila, že její vlastní výroba asbestocementových břidlic byla přizpůsobena bývalému patentovanému výrobnímu postupu H-ovu, kdyby při obyčejné pozornosti bylo z vylíčení jejího poznatelné, že tu jde o podnik docela jiný, se jménem »H.« nikterak nesouvisící,⁷⁾ což však žalovaná firma neučinila, naopak používala jména »H.« takovým způsobem a v takové spojitosti při své reklamě, že mohla způsobiti klamnou domněnku, že jest oprávněnou uživatelkou tohoto jména a ze souvislosti slov »patent H.« v jejich tiskopisech mohl býti vzbuzen i další omyl zákazníků, že tu jde o způsob výroby patentem H. chráněný. Tyto úvahy vedly dovolací soud k tomu, že přesněji vymezil výrok rozsudečný. Mylným jest názor, že takovouto ochranou jména by se prodlužovala do nekonečna výsada patentní i po zrušení patentu, neboť patentem byl tu chráněn způsob a postup výroby a ten zrušením patentu stal se obecně přístupným a svobodným i pro žalovanou firmu. Ani okolnost, že žalobce jest cizozemec (státní příslušník rakouský), nemůže býti jeho žalobě na úkor, ježto podle §u 33 obč. zák. jest zásadně v Československém státě účasten všech práv jako tuzemci a žalovaná firma ani netvrdila, že v Rakousku — kdež doslovně stejný předpis o ochraně jména jest dosud v platnosti, jak tuzemským soudům jest známo (§ 271 c. ř. s.) a tudíž důkazu nepotřebuje — jest s čs. státními příslušníky při uplatnění práv podle §u 43 obč. zák. přísněji nakládáno, než se státními občany rakouskými, takže tu ani nevznikla pochybnost o zachování zásady vzájemnosti rakouskými soudy.

Čís. 5578.

Řád o zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 26. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

Do rozhodnutí o odporu jest přípustným dovolací rekurs na nejvyšší soud v každém případě, ať jde o srovnalá nebo různá rozhodnutí nižších soudů.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, R I 1030/25.)

⁷⁾ Dr. Adler: Der Name str. 97, 98, 99.

Usnesením okresního soudu byl Erdmann H. zbaven částečně svéprávnosti pro pijáctví. Odporu Erdmanna H-a k r a j s k ý s o u d nevyhověl a usnesení prvního soudu potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Erdmanna H-a a uvedl ohledně přípustnosti dovolacího rekursu v

d ů v o d e h:

Předeslati dlužno, že rekurs jest přípustný, protože podle §u 49 druhý odstavec řádu o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. z. lze podati do rozhodnutí o odporu rekurs k nejvyššímu soudu v každém případě, ať jde o srovnalá nebo různá rozhodnutí nižších soudů, neboť podle §u 56 první odstavec řádu platí tu předpisy §§ 1 až 19 nesp. pat. jen potud, pokud v řádu nebyly dány předpisy odchylné (srovnej také vysvětlivky ve Věstn. min. sprav. 1916 str. 269 odst. 4 a 5).

Čís. 5579.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

»Najatými místnostmi« ve smyslu §u 7 (1) zákona rozumí se všechny do užívání dané místnosti, v nichž jest živnost provozována, nechť právní poměr dlužno podle §u 1091 obč. zák. posuzovati jako nájem v užším slova smyslu, nebo jako pacht.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1925, R I 1033/25.)

Proti soudní výpovědi, dané žalované z hostinských místností. namítla žalovaná nepřípustnost pořadu práva vzhledem k zákonu na ochranu nájemců. S o u d p r v é s t o l i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podkladem sporu jest tento děj: Výnosem okresního hejtmanství ze dne 2. dubna 1894 schváleno bylo propachtování Sch-ské hostinské a výčepní živnosti Rudolfu P-ovi v domě čís. 44 v L. Smlouvou ze dne 29. dubna 1894, označenou jako smlouva pachtovní a obsahující velmi podrobná smluvní ustanovení, propachtovalo ředitelství panství P. manželům Rudolfu a Růženě P-ovým hostinec čís. 44 v L. se všemi místnostmi k provozování výčepní a hostinské živnosti. Podle zjištění nižších soudů zemřel Rudolf P. roku 1924 a vdova Růžena P-ová provozuje živnost hostinskou sama, má hostinec v užívání, bydlí tam a mimo to tam provozuje za souhlasu okresní správy politické vdovským právem také řemeslnou živnost řeznickou svým synem Bedřichem jako obchodvedoucím. Koncese živnosti hostinské a výčepní vede se dále na účet pozůstalostní podstaty po Adolfu Josefu Sch-ovi formálně dosud ještě náměstkem Rudolfem P-em. O žádosti vdovy za udělení hostinské